

ASK 5 VAKİTTİR

Mehmet Yıldız

ÖNSÖZ

Sonsuz Hayatlar, Geçici Ömürler...

Daha kaç gidişi engelleyememen gerekecek gerçeği görmek için...

Koca güneş dururken ateşböceği gibi kendi ışığına güvenmek de nereden çıktı? Küçük ışığa kanıp karanlıkta kalmaya degecek kadar basit bir yapıya sahip değil ki hayat.

Koca kâinatın her zerresini sahiplenirken, şiirlerine yıldızları hece ederken, sevdiğinin yollarına sererken, saçlarını o yıldızlarla süslerken; basit, yalın bir elbiseyle küçük bir karanlığa gömülmek aklına gelmedi mi hiç?

Yeşil görünebilmek için yeşilden vazgeçmeli, çünkü ancak yeşili yansıtırsan yeşil görünebilirsin. Siyah renk değildir aslında, renksizliğin adıdır. O harmanlanmış yedi rengin zerresini yansıtmaz ve sen görmediğin yere siyah dersin.

Kefene giren insanın kendine alacağı hiçbir renk olmayacak ki beyazı gyidirir Allah... Bütün renkler ona çarpar da orada kalamaz. Irmağın dibine dalar da zerresi ıslanmaz.

İnsanın kendinin saydığı her şey karanlığa gömölür. Sonradan yaratılan ve meydana gelen bir şeyin başka şeyleri sahiplenmesi komik aslında.

İşin temelinde Yaratan'ı tanınması için verilen cihazları ve formülleri kötü yönde kullanması yatıyor insanın... Bunun en güzel örneği büyük enerji elde edilebilen atom enerjisinin daha keşfedildiği duyulmadan lanetinin Japonya üzerinde hissedilmesidir.

Ve unutulduğunda insanın asıl gayesi, darağacına gide bir kurbana benzer. Çünkü bir şey devam etmiyorsa, bir yerde bitiyorsa, hakikatte güzel değildir.

Şöyle bir geriye baksak bize şimdi elem veren şeyler güzel günlerimizdir, geçmişte çektiğimiz sıkıntılar hatırlanınca yüzümüzde tebessüme sebep olur.

Günümüzde insanların doktorlara gösterdiği teveccüh, saygı ve kıymetin temelinde yatan, hastalıklardır. Yani annenizin göğsünü gere gere "Benim çocuğum doktor," demesini sağlayan insanların hastalanması, hatta hastalıkların şiddetidir. Bunun gibi, kâinattaki meselelerin kavranması zıtlık ile mümkündür.

"Biz birbirimiz için yaratılmışız, sen ölürsen ben de ölürüm," diyor adam. Daha Rabbinı tanımadan, bilmeden, sevmeden... Boğulduğu ve bir gün biteceğini bildiği bu geçici aşka her şeyini adamalıydı, her an mutlu olmalıydı ama başaramadı. Kim başardı ki bu zaman kadar?

Kâinatı süslemiş ve verdiği bütün nimetleri, kendisini tanıyalım diye birer basamak olarak yaratmış Allah'ı tanımadan bu hayatta mutlu olamaz insan.

Biz kim miyiz?

Bizler o basamaklardan biriyiz. Fazlası değil!

Hayalhanem olarak her zaman içinize kabul edeceğiniz, kendinizden bir şeyler bulabileceğiniz, sofranıza oturtabileceğiniz ve sofranızdaki artan yemeğe talip olan kardeşiniz olabilmek için çok uğraşıyoruz.

Bizler bir aile oldukça sizler bizi aileniz olarak kabul ediyorsunuz. Çünkü kardeşi olabilirsek devamı çok kolay oluyor işin... Ki Allah şöyle buyuruyor: “Benim rızam uğruna birbirlerini sevenlere muhabbetim sabit oldu. Benim rızam için birbirlerini ziyaret edenler, birbirlerine yardım ve gayreti esirgemeyenlere muhabbetim sabit oldu.”

O halde sizin bizi sevmeniz sizi ilgilendiren bir konu değil. Eğer biz gayret edersek sizler bizleri seveceksiniz, bu yaratılış programınıza işenmiş. Yani bizden kaçışınız yok. 😊

Sizlere ulaşabilmek adına ne gerekiyorsa kullanacağız. Bir gün evinizin önünde ya da sokaklarda yürürken, “Pardon Hayalhanem’i duydunuz mu?” diye seslenen bir kardeş görürseniz şaşırmayın. Çünkü sonsuz bir hayat uğruna ne yapılsa azdır; birinin dirilmesi, binlerin ölmesinden iyidir. Sizin sonsuz hayatınız için bizler geçici ömürlerimizi harcayacağız.

Yunus Oran

Mavi Kelebekler

Yakın tarihimizin en karanlık olaylarından bir tanesi,
Bosna Savaşı...

Tam 312.000 ölüyle neticelenen bir savaş.

Resmen sistematik bir şekilde soykırıma tabi tutulmaya
çalışılan bir halk.

Bu katliamda Bosna'da ve Kosova'da öldürülen birçok
insanı toplu mezarlara gömdüler. Ve bu toplu mezarların
yerleri bilinemiyordu.

Anlatılanlara göre bu toplu mezarların sonradan bulun-
maması için gösterilen itina çok az olayda gösterilmiştir.

Mezarlar bulunmasın diye toprak hem derin kazılmış,
hem de üstünün doğal bir şekilde eski bitki örtüsüne dö-
nüşmesi sağlanmış. Bugüne kadar bu toplu mezarları bul-
mak için her ne kadar uydu görüntüleri kullanıldıysa da

maalesef işe yaramamış. Çünkü eski halinden farksız bir görüntü oluşturulmuş.

Derken, mevcut coğrafyanın belli başlı bölgelerinde “mavi kelebek” dene bir tür, birden herkesin dikkatini çekecek kadar fazla sayıda ortaya çıkmaya başlamış.

Bölgeyi inceleyen uzmanlar aynı zamanda bitki örtüsünde de muazzam değişimi fark etmişler.

Bunun nasıl olduğu anlaşılmaya gayret edilirken ayrıntılı incelemeler sonucunda mavi kelebeklerin bulunduğu bu zengin bitki örtüsünün altında toplu mezarlara rastlanmış.

Toplu mezarlar toprağa karıştıkça toprağı zengin bir hale getirmiş. Ve bölgede bulunan “misk” ya da “yavşan otu” diye tabir edilen Artemisia Vulgaris otu coşup etrafta âdeta fişkırmaya başlamış ve bu bitkiden beslenen mavi kelebekler de bölgede birikerek mezarların bulunmasına vesile olmuşlar.

Çok güzel değil mi hikâye?

Bir teori vardı hatırlar mısınız? Okyanusta bir kelebeğin kanat çırpışı, kutuplara vardığında koca fırtınalar çıkarabilir.

İşte aynen öyle de Bosna’da kanat çırpın mavi kelebekler de o toprak altında topluca yatanların çılgılığı misali çırpılmışlar kanatlarını...

O kelebeklerin kanat çırpmasıyla bulunan toplu mezarlar, bizim beynimizde ve düşüncemizde koca fırtınalar oluşturunuyor.

Kâinatın düzenine baktığınızda hiçbir iletişim yokken hususi açan bir ot ve bu otun gıdasıyla beslenen ve birden oraya toplanan mavi kelebekler...

Ve bu sistemin altındaki toplu mezarlar... Hiçbirinin birbirinden zerre kadar haberi ve iletişimi yokken bütün kâinatın ortak bir dili varmışçasına, bir mavi kelebeğin kanat çırpışından Bosna'daki toplu mezarları bulduran sistemin sahibi olan Allah diyor ki: İşte bak, her şeyin sahibi olmayan, mavi kelebek gibi bir şeyi de yapamaz.

Hepinize Allah' tan rahmet
diliyorum. Sonra ölüyorsunuz
fırsat olmuyor.

Nedir yüzündeki hüznün, biraz
hırpalandın hepsi bu. Yoksa
Rabbinin vaadine güvenmiyor
musun?

O ne der, bu ne der diye
yaşarsan her gün farklı bir
insana kul olursun. Allah ne der
diye yaşarsan yalnız Allah'a.

Ayakta duracak halin yokken
hayatta duracak nedenlerin
varsa, korkma düşmezsin.

Bu Yazıyı Sakın Okuma! Seni Deli Eder!

Bu yazıyı okuyan herkes ölecek. Hepinize şimdiden Allah'tan rahmet diliyorum.

Bu sefer meselemiz ölüm. Ama evvela doğumdan başlayacağız ölüme.

Birden yüz yirmi milyon sperm yarışa giriyor. Türkiye nüfusundan fazla... Fakat yalnız bir tanesi başarılı oluyor.

O da sperman 😊

Ve sonrasında ne oluyor? Anne karnında gitgide şekilleniyor. Buradan sonrasında lütfen kimse alınıp gücenmesin. Çünkü bu ders çok ehemmiyetli.

Mesela anne karnında birkaç ay boyunca büyüyen zigotun eli oluşuyor. Peki, elini anne karnında kullanabiliyor mu bebek? Kullanamıyor.

Anne karnındaki bebeğin ayağı var, ayağını kullanabiliyor mu peki? Anne karnında bebeğin ağzı var, kullanıyor mu ağzını? Kullanamıyor.

Nereden besleniyor? Hortumdan besleniyor. Sonra ne yapıyorlar? Hortumu söküyorlar, ağzıyla beslenmeye geçiyor. Anne karnındaki bebek, anne karnındayken o uzuvlarını kullanamıyor ama dünyaya geldiğinde o uzuvlarını kullanabiliyor.

Şimdi bakın biz dünya âlemindeyiz ve bu âlemde kullanmadığımız organlara bakalım. Mesela ben yüzmek istiyorum ama ıslanmak istemiyorum. Çilek yemek istiyorum ama tantuni tadı gelsin istiyorum. Mermiye kafa atmak istiyorum. Öyle bir eş istiyorum ki çok az konuşsun. Bu dünyada olmayacak işler bunlar, öyle değil mi? İmkânsıza yakın.

Şimdi dikkatleri bana verin, nasıl ki anne karnındaki bebeğin kullanmadığı organları, bir sonraki âlemde kullanacağına delildir, aynen öyle de senin bu dünyada kullanmadığın hissiyat ve organlar da bir sonraki âlemde kullanacağına delildir. Yani öleceksin, çatır çatır öleceksin!

Birçok rüya görüyoruz değil mi? Bu bir gerçek. Biz bu âleme misal âlemi diyoruz. Birden korkarak uyandığınızı hatırlayın. Çünkü rüya o kadar korkulu oluyor ki, birden uyanmak istiyorsunuz. Bazen de hiç uyanmak istemiyorsunuz, ne görüyorsanız artık... Çünkü rüya içimizdeki hissiyatları inanılmaz gizli tutan bir hadisedir.

Rüyamda bir bakıyorum, çocukmuşum, büyümüşüm, evlenmişim, Londra'ya gitmişim, Fransa'ya gitmişim, Elbistan'a gitmişim, Mersin'e dönmüşüm, ölmüşüm, apartman dikmişim, öğretmen olmuşum, üç dakika geçmiş.

İşte misal âleminde elli altmış yıl geçen o dipdiri hissiyatlı olgu, uyandığımda üç dakika oluyor ve uyandığımda anlıyorum ki, altmış yıllık yaşadığım o rüya âlemi meğer yalanmış, üç dakikalık dünyaymış. Aynı olayın bu altmış yıllık dünya hayatında da olmayacağına kim garanti verebilir?

“İnsanlar uykudadır, ölünce uyanırlar.” (Hadis-i Şerif)

Bizim rüyalar dahi başka bir âleme işarettir. Yani öleceğine, öldükten sonra da senin dirileceğine işarettir.

Yani bu rüya denilen olgu dünyayı küçültüyor, “Az bir zaman kaldı!” diyor. Ölüm sürekli bunları gösteriyor, ölümün çağrıştırdığı şey bu işte. Şurada kaç yıl daha yaşayabiliriz?

Bakın, benim bunları anlatmamdaki amacım nasıl ki soğuk demir işlenmez, işlenmesi için ısıtılması lazımdır. Benim amacım da sizi konuda tutabilmek için meseleyi biraz alevlendirmek! Konu çok vahim bir konu.

Hangimizin aklına ölüm evimizden, işimizden, eşimizden önce geliyor, delikanlıca soruyorum? Hadi “Ben müşteriyle konuşurken her an öleceğimi hissedebiliyorum!” de. Baksanıza kendinize, daha en fazla kaç yıl yaşayacaksınız? Zaten hayatımızın üçte biri uykuda, misal âleminde geçen dünya. Ne var elimizde delikanlıca soruyorum?

Resulullah'ın (a.s.m.) karşısına çıkmaya hazır mısın?

Hazır mısın genç kardeşim! Geçinme imkânın varken girdiğin faizleri hatırla! Bunlar neyin alameti biliyor mu-

sunuz? Delilik alameti, delilik... Yalnız bir deli kendisine gelen zarardan korunmaz. Bizlerde de delilik emareleri başlamış demektir.

Ölüm gibi bir hakikati çekirdek çitler gibi konuşuyoruz. Hiç hissiyatımız coşmuyor. Bakın sizinle benim hayatımı çok derinden etkileyen bir anımı paylaşacağım. İstanbul’da ehl-i tarik bir abim bu olaydan bahsediyor. İstanbul’da – isim vermeyeyim– din büyüklerimizden bir zatın talebesi vefat ediyor. Çok yaşlı insanlar bu zatlar ve öyle herkesin de cenazesine gidemezler tabii ki, demek ki kıymetli bir talebesiymiş ki onun cenazesine gidiyor.

Kıymetli de ne demek? Tadol-i erkânla namazını kılan, Kur’an’ını okuyan, etrafta koşturan bir abi. Siz düşünün. Ayrıca biliyorsunuz; böyle zatlar ehl-i keşfü’l kuburdur, yani kabrin perde arkasını hissedebilir. Gidiyor mezarının başına talebesinin, tam dua edecekken fenalaşılıyor, hemen odaya götürüyorlar. “Efendi Hazretleri hayırlı olsun inşaallah?” diyorlar, Efendi Hazretlerinin söylediği söz: “Yazık oldu kurtulamadı!”

Yanında yıllarca hizmetinde talebelik etmiş, namazını dahi “tadol-i erkân”la kılmış bir insanın kurtulamamasının bir sebebi vardır, iman hakikatlerine virüs girmiş, problem oluşturuyor! Kanser olmuş, metastaz yapmış, vücudu ele geçirmiş demektir!

Bu işim temeli bir kelimedden çıkıyor, “ölüm!”

Bizim ölüme bakışımız çok sağlıklı değil.

Ölümün iki vechi var: Birincisi, hayırlı bir tebessümü var. Bediüzzaman diyor ki:

“Azrail (a.s.) bana çok güzel, letafetli göründü.”

İkincisi ise dünya namına her alanda Allah'ın rızasını köşeye atanlara gözükməsi var. Bu derste ikisine de bakacağız. Ama önce Bediüzzaman Hazretlerinin cümleleriyle girmemiz lazım ölüme:

“Mevt dahi hayat gibi mahlûktur; hem bir nimettir, diye ifham ediliyor.” (Mektubat, Birinci Mektup)

Demek ölümün bir de nimet boyutu var. Dikkat edin.

“Halbuki, zâhiren mevt inhilâldir, ademdir, tefessühtür, hayatın sönmesidir, hâdimü'l lezzâttır.”

Aynen öyle değil mi? Ölüm bizim için bir yokluk olarak kötü bir şeymiş gibi geliyor değil mi? Neden biliyor musunuz? Çünkü bizim ölüme bakışımız yanlış. Sebebi ne? Sen “ölüm” dediğin hadiseyi magazinden öğrenirsen, Kur'an'ın bahsettiği ölümü öğrenemezsen böyle olur işte.

Bizde nasıl oluyor peki? Çok affedersiniz ama ölüm geldiğinde en son bir Allah'a isyan kalıyor. Yani hâşâ bir “Allah yanlış yapmış,” demedikleri kalıyor. Deprem haberlerine baksanıza, “Şok şok şok! İnsanlar öldü! Kahroldular! Bittiler! Yok oldular!”

Bakın böyle bir deprem haberi mü'mince bir haber değildir. Ölümün hakikatini bilen adam böyle haber sunmaz! Der ki: “Bugün Erzincan'da 50'si 15 yaş altı olmak üzere 100 kişinin vefat ettiği bir deprem oldu. 50 tane 15 yaş altı genç kardeşimiz, otomatikman cennete gittiğinden dolayı onları tebrik eder, ailelerine sabır diler ve cennete kavuşmalarını niyaz ederiz.”

Nasıl oldu? Çok güzel oldu değil mi?

“Ölen diğer 50 kişiden birçoğunun günahlarına bu dep-rem kefaret olurken, birçokları da şehitlik gibi bir mertebeye yükseldikleri için onları tebrik eder, ailelerinin de onlarla cennette olmalarını niyaz ederiz.”

Soruyorum, bizim ölüm haberleriyle bunun hiç alakası var mı? Dini, televizyondan öğrenirsek durum böyle olur işte. En ufak şeyde bütün psikolojimiz altüst olur. Neden? Çünkü öbür tarafı düşünerek hareket etmiyoruz. Ahiret için değil, kök saldıığımız bu dünya için yaratıldığımızı düşünüyoruz. Problem var. Ve Bediüzzaman Hazretleri muazzam bir açılım yapıyor:

“Mevt, vazife-i hayattan bir terhistir.”

Askerlik yapan bilir, zahmeti çöktür. Tanıdığım, askerliği biten arkadaşlar şunu söylüyor: “Abi dolmuşa bindik terhis günü, bir komutan, bir asker adımı seslenmesin diye kafamı eğip eve gittim,” diyor. Bu askerliğin kötü olduğundan olur mu? Askerlik yoğun ve sancılı bir süreçtir, bu yüzden.

On iki ay askerliği bitti diye üzülen var mı etrafınızda? Sevinir insan. Peki, ölüm gibi bu dünyanın debdebeli hayatından terhis almak hiç kötü olur mu? Ölüme bakışı görüyor musunuz? Bir terhis.

“Mevt paydostur.”

Paydos ne demek? Bitmek demek. Tam üç gün hastalandın, hastaneye kaldırılacaksın, tam elektrik, su faturaları ödemen geldi, hop Azrail (a.s.) geldi öldün. Oh be! Bitti gitti. Önemi kalmadı ki.

Beş yıldır sevdiğin kız var, memur olmazsan vermiyorlar. Çalıştın, didindin, koşturdun, memur oldun, tam o sırada

öldün. Tüm sıkıntılar bitti. Elhamdülillah. Bakın böyle paydoslara insan sevinir, sevinir...

Bakın ben gencecik adamım, bu yıl tonla hastalık geçirdim, ben şikâyet etmiyorum Rabbime şükür. Ama bugün Allah, “Gel bütün günahlarını affediyorum, şu sürekli yırtılıp duran bedeni bırak, sürekli uyumak zorunda olan, sürekli gıdasını almak zorunda kalan –affedersiniz– para verip aldığın gıdayı çıkarmak zorunda olan bu bedeni bırak, günahlarını affediyorum!” dese babamı tanımam ben, kimse kusura bakmasın şimdi. Dert, tasa, çile... Hepsinden paydos.

“Mevt bir tebdil-i mekândır.”

Yani “mekân değişikliği” demektir.

Toprağın altında –affedersiniz– keçi pisliğine benzeyen bir gül tohumu düşünün. Ve toprağın altından canlanıp “gül” halini almadan önceki haline ölüm deniyor.

Yani toprağın altından, kapkaranlık, sıkışık bir âlemdeyken, güneşle arkadaş olan o tohum öldü ve sanatlı bir gül oldu. Yağmurlarla hasbihal etti. Çimenlerle ahbaplık etti, bir diyara geçti... Yani mekân değiştirdi.

Daracık, küçücük bir bedeni vardı, güçsüzdü, keçi pisliğine benzeyen, şiirler ve kasideler yazılası bir bedeni, onu dikenlerin koruduğu bir gül haline geçti.

O tohumun gül oluşu bugün divan edebiyatını oluşturuyor. Üzerine şiirler yazıldı, bülbüller kondu, kasideler oluşturuldu, birçokları dedi ki: “Zayi olmaz gül temennâsiyle vermek hâre su...”

Şimdi bu tohumun ölümü hayır mı oldu şer mi oldu? Soruyorum? Bir mekân değiştirdi, bir vücut değiştirdi. Aynı şeyi sen de istemez misin? Daracık senin ruhunu zindan gibi bu dünyadan, birden seni öldürüp daha geniş, ruhunun genişliğinde yani en geniş bir mekâna gitmek istemez misin kardeşim?

Bu sürekli deforme olan, yırtılan bedenini bırakıp istediğin zaman istediğin şekle sahip olacağın bir vücut istemez misin? Eğer bir anda istiyorsanız, ölmeniz lazım hacılar!

“Mevt vazife-i hayattan bir terhistir, bir paydostur, bir tedbil-i mekândır, bir tahvil-i vücuttur, hayat-ı bakiyeye (sonsuz hayata) bir davettir, bir mebdedir, bir hayat-ı bâkiyenin mukaddimesidir.”

Yani bir insan eğer “Ben gerçekten ölüme iman edebiliyorum!” diyorsa, bunun yolu şudur, bütün mevcudatta “fânî” mührünü görmek zorundadır. Bütün mevcudatta bu mührü gören bir adam, bizler gibi betonlara, demir parçalarına tapmaz. Rabbine tapar, Resul’ü (a.s.m.) nasıl amel etmişse, o da öyle amel etmeye çalışır.

Ama bizlerin gayesi farklı, bizde nasıl? Yani arada sırada birileri ölümü naklederse ancak hatırlıyoruz. Onun hari-cindeyse ölüm çok uzak, gayelerimiz farklı, uzaklaşıyoruz! Betondan demirden gaye mi olur? Adamın tek gayesi “Bir eş alayım, evleneyim, çocuk yapayım, çocuğu yurtdışına mekteplere göndereyim, orada okutayım.”

Okutuyorsun da nasıl okutuyorsun? Çocuğu okutmak için faize giriyorsun. Günde on takla –esnaf arkadaşlar bilir kusura bakmayın, yapıyorsanız ders olsun– binbir yalan, binbir faiz var mı, yok mu soruyorum?

Sonra ne oluyor o çocuk? Üniversiteye gittiğinde ilk yaptığı iş zina! İkinci içki! Üçüncü içkiyle zina! Aynı anda! Şu ürperticiliği görüyor musunuz? Ne kadar sancılı bir hadise... Sonra sebebine bakıyorlar “Neden böyle oluyorlar?” diye. Onun için de bir menkıbe var.

Zamanın birinde bir kadının çocuğunun ahlakı bozuluyor. Ama kadın ve eşi çok mazbut aile ve sebebini arıyorlar, bulamıyorlar. Kadın düşünürken birden aklına geliyor. “Bir gün aşeriyordum, elimde dantel vardı, komşunun portakalına batırdım da ağzıma koydum. Demek ki çocuğun ahlakı bundan bozuldu,” diyor.

Yahu şu hassasiyete bakar mısınız? Biz neden bu hassasiyetlerimizi yitiriyoruz? Görmüyor musunuz ahir zaman çocuğuyuz. Ölümü de hatırlamasak neyi hatırlayacağız?

Babanın yapmadığı kalmasın, anne dizilerde... Soruyorum o çocuk ne olacak? O kardeşlerle burada biz muhabbet ediyoruz! O anne-babalar cehenneme giderlerse başka sebep aramasınlar!

Kendi yaptıkları amelleri evlatlarının taklit etmesi kâfidir. Hadi yoldan çevirdin bir genci ve şu soruları sorun:

“Kardeşim kadere iman nedir, açıklar mısın?”

“Meleklerle iman nedir, açıklar mısın?”

Sizin yanınıza gelsem, evinize arabanıza el koysam, onların sizin olduğunu ispatlarsınız değil mi? Elinizde bir tapu veya bir ruhsat olur değil mi?

Peki hak Peygamberin ispatı yoksa nasıl olacak bu iş? Arabanı ispatlayıp Peygamberinin davasını mı ispatlaya-